

TÌM VÀ CỨU NGƯỜI SA-NGÃ

—Cần gặp-ghinh quả thế, làm sao đi được, chị?

—Chị nhất thật, bốn năm trái xoài chín đỏ choang ngon quá, đi bươn qua lượm mà, sợ chi? Quấy-quả thì tẻ, rồi dính tí bùn thôi chứ gì.

Sáng 7 giờ, Ân và Bách đi lượm xoài trong vườn. Chị Ân thì sợ tẻ hơn là được ăn mấy trái xoài chín ngon-lành kia. Chị Bách trái lại, ham-thích mấy trái xoài đến nỗi chẳng kể cây cầu gặp-ghinh là quan-hệ.

—Đành liêu đi chị Ân, chị đi trước, tôi đi sau, đừng sợ mà!

Lời ép-uồng của chị Bách làm cho vui lòng chị Ân, nên chị vừa đi vừa nói:

—Thôi ta cứ đi, may thì được, bằng rùi thì tẻ một tí có hại gì.

Ồ! Chị vừa đi vừa nói mà cầu lắc, chị không cần-thận, nên chị té ầm xuống mương. Mương thì sâu, dốc đứng và rộng; nhưng may lắm vì nước trong mương có ngang ngực chị thôi, bởi đó chị đứng được mà kêu-la cầu cứu rất là thương-hại. Trong lúc Ân vừa té, chị Bách qui-quyết kia liền bỏ chạy rất nhanh. Tội-nghiệp chị Ân, phần thì lạnh, phần thì sợ, chị cứ kêu lên ầm-ĩ vang vườn. Nghe tiếng sột-sạt gá bươi, chị cũng kêu; nghe tiếng chó chạy, chị cũng kêu.

—Ai cứu tôi, Ai vớt tôi! Xin cứu! Tiếng kêu vang rền không dứt. Sợ quá đến nỗi gặp Cẩm là người thù mà chị cũng kêu cứu. Một người kia thấy đáng thương, bảo rằng: «Em rần leo lên, chị sẽ kéo tiếp.»

Chị Ân mừng quá, rớt cuộc rồi cũng buồn. Thì-giờ này là giờ chị Ân tự trách lấy mình sao quá ham chi đều đó. Nhưng ăn-năn đã quá trễ, nên chị tự rú lên khóc.

Một chập lâu chủ làm vườn nghe tiếng vắng-vắng, biết rằng có người té hăm, nên đi rất mau-lẹ tìm đến nơi Ân té, nhảy xuống và đem chị lên, đưa về đến nhà.

Ồ! Chúng ta cũng như vậy, vì ham mồi của thế-gian mà phải lạc lối xa-cách với Đức Chúa Trời, phải đi trong tối-tăm, chẳng biết sự sáng, chẳng biết nẻo trở lại cùng Cha, cứ kêu-cầu đủ các thần không thể cứu mình được. Rớt cuộc thì lại tự trách lấy mình. Ai cứu chúng ta trong lúc nguy này? Ai vớt chúng ta? Ai chịu bỏ mình tìm-kiểm chúng ta? Ồ! Chúa, Chúa Jesus-Christ «**đã đến tìm và cứu kẻ bị mất**» (Lu-ca 19: 10). Ấy Chúa cứu chúng ta đó. Hãy tin Ngài để được cứu, được khỏi lạc đường.—*Nguyễn-thị-V.*

